

„Jeg har netop været deroppe for at høre lidt om Moders Død.“

Ved disse Ord slog Brødrene tavse Øjnene ned; og den ene gav sig til at skrabe med Fodspidsen mellem Portgulvets Brosten.

Per opfattede Anklagen i denne forlegne Tavs-
hed; han rynkede Brynene men var i Virkelig-
heden slet ikke vred. Hvad der endnu under Sam-
talen med Eberhard havde været tilbage af Vrang-
vilje og Stridbarhed i hans Sind, smeltede hen
overfor disse to unge Tvillingbrødre, der her
traadte ham imøde som det endnu ukunstlede
Udtryk for Barndomshjemmets Uskyld og lykke-
lige Enfold. Trods deres halvt bondeagtige Ud-
seende — ja netop paa Grund af det — maatte
han kæmpe med Lysten til at tage deres Hoveder
mellem sine Hænder og kysse dem.

Men med al sin Trang til Fortrolighed vidste
han nu ikke mere noget at sige dem. De stod
der uhjælpeligt fremmede overfor ham og følte
sig trykket af hans Selskab.

Saa tog han dem endnu engang i Haanden.
Med en Henvisning til Drosken, der ventede uden-
for Porten, gjorde han et Par Bemærkninger om
sin Travlhed og sin forestaaende Rejse og sagde
Farvel.

Men da han sad i Vognen, overvældedes han
helt af sine Følelser. I Stedet for straks at køre til
Stationen, saa han kunde være tilbage paa „Skov-
bakken“ til Middag, som han havde lovet Ja-
kobe, kørte han hjem til Hotellet. Han var kom-
men i Vildrede med sig selv, og Jakobe kunde
i dette Tilfælde ikke hjælpe ham.

Hjemme paa Hotellet bragte Portneren ham et
Visitkort. Per læste: C. F. Bjerregrav, fhv. Inge-
niørøberst.